

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.384 van 25 mei 1999
in de zaak A. 69.157/XII-1702.**

In zake : Mark MORTIER,
wonende te AALST-NIEUWERKERKEN,
Bergstraat 42

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Mark MORTIER
op 28 mei 1996 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van :

- een tuchtschorsing van 15 dagen, hem op 4 januari 1996
opgelegd door de gewestelijk directeur,
- het opleggen van vier dagen verplicht verlof, beslist
op 17 januari 1996,
- een tuchtschorsing van 13 dagen, hem op 24 januari
1996 opgelegd door de gewestelijk directeur,
- de evaluatie D, beslist op 31 januari 1996;

Gelet op het arrest nr. 61.820 van
18 september 1996 waarbij de vraag tot schorsing van de
tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 19 november 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 april 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker, die gediplomeerd architect is, is sinds 2 mei 1985 werkzaam bij de POST in de graad en de functie van technisch opsteller.

1.2. In de loop der jaren loopt verzoeker frustraties op. Hij is van oordeel dat hij zijn bekwaamheid als architect niet kan doen gelden, hij voelt zich gediscrimineerd door zijn hierarchische meerderen en de

verstandhouding tussen verzoeker en zijn oversten verslechtert.

Ingevolge deze slechte verstandhouding neemt verzoeker verlof zonder wedde van 1 september 1994 tot en met 31 juli 1995. Hij hervat het werk op 1 augustus 1995, niet meer te Brussel zoals voorheen, maar nu bij de Gewestelijke Directie Antwerpen.

1.3.1. De gespannen verhoudingen bereiken een hoogtepunt wanneer verzoeker de hogere functies van industrieel ingenieur niet verkrijgt en wanneer hij in de loop van 1995 niet bevorderd wordt tot eerstaanwezend technisch opsteller.

1.3.2. Onder meer in dat verband richt verzoeker op 27 november 1995 een nota tot de gewestelijk directeur waarin hij zijn kandidaturen bepleit. Hij besluit die nota met erop te wijzen dat "wanneer (zijn vraag) op een ernstige manier behandeld zal zijn geworden (hij) zonder verdere problemen een goed rendement op het passende niveau zal kunnen hernemen".

Op 1 december 1995 antwoordt de gewestelijk directeur aan verzoeker dat zijn problemen in verband met zijn administratieve toestand hem geenszins ontslaan van zijn dagelijkse opdrachten. Hij verwittigt verzoeker dat hij de hem toevertrouwde opdrachten moet afwerken en dat "in de toekomst zal opgetreden worden als opdrachten zonder aanvaardbare reden niet binnen een redelijke termijn worden uitgevoerd".

1.4.1. Op 12 december 1995 stuurt verzoekers directe chef, D. VAN PARIJS, een verslag naar de gewestelijk directeur betreffende het abnormale rendement van verzoeker. Hij zet uiteen dat hij verzoekers opdrachten in de tijd gelimiteerd heeft, dat hij hem op 20 november

1995 drie dossiers toevertrouwd heeft die hij tegen de volgende dag diende af te werken maar dat op 24 november nog geen enkele van de drie opdrachten was afgewerkt; dat hij op 24 november verzoeker om uitleg gevraagd heeft. Maar dat verzoeker daarop geantwoord heeft dat hij zich niet kan concentreren op zijn werk ingevolge de discriminatie waaronder hij lijdt, en dat een nieuw bevel om die dossiers uiterlijk tegen 8 december 1995 af te werken zonder gevolg gebleven is. Hij vraagt welke maatregelen er genomen moeten worden.

1.4.2. Ingevolge die nota wordt verzoeker op 12 december 1995 door de Gewestelijk Directeur G. AMPE gevraagd zich in het kader van een tuchtprocedure te verantwoorden.

1.4.3. Verzoeker antwoordt uitgebreid. Zijn verantwoording komt er andermaal op neer dat "zijn geest volledig in beslag wordt genomen door de kwestieuze problematiek op een wijze dat hij zich niet meer kan concentreren op zijn werk".

1.5. Op 4 januari 1996 wordt verzoeker door de gewestelijk directeur gestraft met een tuchtschorsing van 15 dagen om "op een onduidbare en onverantwoorde wijze onproductief te zijn voor het bedrijf van 17 november 1995 tot 11 december 1995".

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker tekent beroep aan bij de commissie van beroep.

1.5.1. Op 19 december 1995 geeft verzoekers directe chef hem de opdracht vier bestekken zo snel mogelijk af te werken. Op 16 januari 1996 schrijft hij een nota aan de gewestelijk directeur waarin hij meedeelt dat

verzoeker ondanks aandringen van zijnentwege de hem gegeven opdrachten niet heeft afgewerkt maar zich onledig heeft gehouden met persoonlijke zaken omdat hij zich unfair behandeld voelt door zijn werkgever. Hij stelt verder dat verzoekers "sterke ijver, tijdens de diensturen, voor persoonlijke zaken (...) omgekeerd evenredig (is) met zijn geestdrift voor z'n werk", dat die situatie reeds duurt sinds september en de dienst verlamt en dat hij op allerhande manieren heeft geprobeerd een goede wending in verzoekers houding te krijgen maar zonder resultaat.

1.5.2. Ingevolge die nota wordt verzoeker op 18 januari 1996 gevraagd zich te verantwoorden voor deze nieuwe tenlastelegging.

Verzoeker antwoordt dat het aan zijn chef toekomt die aantijgingen te bewijzen. Hij verklaart tevens : "Het klopt dat er sinds de nota (van mijn chef) geen enkel dossier is behandeld geworden door mij. Een verklaring voor de kwestieuze onproductiviteit werd reeds gegeven of is dezelfde als de reeds terzake afgelegde verklaringen die ik bij deze gelegenheid niet herhaal".

Dit loopt op 24 januari 1996 uit op een tweede tuchtschorsing, nu voor dertien dagen, om "tijdens de periode van 19 december 1995 tot en met 16 januari 1996 op een onduldbare en onverantwoorde wijze onproduktief te zijn geweest voor het bedrijf (recidive)".

Dit is de derde bestreden beslissing.

Ook hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de commissie van beroep.

1.6.1. Op 31 januari 1996 houdt de gewestelijk directeur een evaluatiegesprek met verzoeker in voorbereiding van de op te maken evaluatie. In zijn conclusies stelt verzoeker dat hij zijn uitgebreide kennis niet kan omzetten op een voor zijn werk nuttige manier, dat de kwaliteit van de geleverde prestaties beneden alle peil is, dat verzoeker niet produktief is en zich bijna uitsluitend bezighoudt met persoonlijke zaken, dat hij geen gevolg geeft aan gegeven opdrachten, zich opstandig gedraagt tegenover oversten en collega's en zich geenszins bekommert om de goede en efficiënte afhandeling van de gegeven opdrachten.

1.6.2. Verzoeker uit de intentie schriftelijk te antwoorden, maar dezelfde dag nog wordt hem de evaluatie "D" toegekend. Deze beslissing vormt het vierde voorwerp van het onderhavig beroep.

Ook hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de commissie van beroep.

1.7. Verzoeker maakt op 2 februari 1996 zijn verantwoording met betrekking tot zijn evaluatie over aan de gewestelijk directeur.

Zijn verweer komt er in hoofdzaak op neer dat zijn gedrag veroorzaakt is door de weigering van de gewestelijk directeur om zijn standpunt te bewijzen. Hij stelt dat er geen concrete feiten en controleerbare gebeurtenissen op zijn individuele fiche zijn ingeschreven en dat geen enkele van de hem toegekende appreciaties ondersteund is door enig bewijs.

1.8. Op 27 maart 1996 brengt de commissie voor beroep advies uit over het beroep dat verzoeker aantekende tegen de twee tuchtschorsingen die hem waren opgelegd enerzijds en tegen de evaluatie "D" anderzijds.

De leden van de commissie gaan unaniem akkoord met de beide opgelegde tuchtstraffen en met de evaluatie "D".

1.9. Op 11 april 1996 straft de bestuurder-directeur van het personeel verzoeker definitief met een schorsing van 15 dagen en met een schorsing van 13 dagen. Deze beslissingen worden op 2 mei 1996 betekend aan verzoeker;

2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede voorwerp van het annulatieberoep een beslissing van 17 januari 1997 van de verwerende partij aanwijst waarbij hem vier dagen verplicht verlof opgelegd zijn; dat hij evenwel in gebreke blijft een afschrift voor te leggen van de beslissing die hem dienaangaande betekend werd, dat hij ook geen uiteenzetting geeft van de gegevens die aantonen dat hij daarmee geplaatst is voor een door de Raad van State vernietigbare administratieve beslissing en dat hij tegen die beslissing geen enkel rechtsmiddel aanvoert; dat om die reden het beroep in zijn tweede voorwerp onontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in één en hetzelfde verzoekschrift twee beslissingen bestrijdt waarbij hij tuchtrechtelijk wordt gestraft en een beslissing waarbij hij ongunstig geëvalueerd wordt;

Overwegende dat zo in de regel administratieve beslissingen die onderscheiden rechtsgevolgen hebben met afzonderlijke verzoekschriften bestreden moeten worden, aangenomen wordt dat één verzoekschrift volstaat wanneer tussen de verschillende beslissingen een zo nauwe band bestaat dat vaststellingen of stellingennames gedaan in één van de zaken een onmiddellijke weerslag hebben op de andere zaak;

2.2.1. Overwegende dat de Raad van State tussen de twee beslissingen waarbij verzoeker tuchtrechtelijk gestraft wordt voor bepaalde tenlasteleggingen die zich situeren in de periode november en december 1995 en de beslissing over zijn ongunstige evaluatie voor het jaar 1995, die niet refereert aan de feiten die tot grondslag hebben gediend voor de tuchtvordering maar een algemene beoordeling van zijn wijze van werken betreft, niet het noodzakelijke juridische onderling verband ontwaart dat vereist is opdat het beroep ertegen in één arrest afgedaan zou kunnen worden; dat het beroep wat zijn vierde voorwerp betreft derhalve niet ontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat het bestaan van de vereiste samenhang wel aanvaard kan worden tussen de twee bestreden tuchtstraffen, in die zin dat de gewestelijk directeur de tweede tuchtstraf opgelegd heeft in het verlengde van de eerste tuchtstraf teneinde als "recidive" de volgehouden onwil van verzoeker opnieuw te sanctioneren en dat de commissie van beroep bij de behandeling van het beroep van verzoeker tegen het voorstel van de gewestelijk directeur de beide zaken ook reeds als één geheel behandeld heeft;

Overwegende dat de door verzoeker bestreden tuchtstrafbeslissingen, genomen op 4 en 24 januari 1996 door de gewestelijk directeur, ten gevolge van de 'rechtvaardiging' die hij ertegen heeft ingebracht aan het advies van de commissie van beroep onderworpen werden en dat zij vervolgens opgeslorpt zijn door de twee beslissingen van 11 april 1996 van de bestuurder-directeur van het personeel; dat die twee beslissingen de eindbeslissingen zijn die verzoekers rechtstoestand definitief hebben vastgesteld; dat het beroep onderzocht moet worden als zijnde gericht tegen die twee beslissingen;

3.1. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord opmerkt dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van middelen bevat die de nietigverklaring van de twee tuchtstraffen rechtvaardigen en dat verzoeker het haar bijzonder moeilijk maakt om een verdediging op te bouwen;

3.2. Overwegende dat het verzoekschrift een bijzonder ruime uiteenzetting bevat van feitelijke gegevens, met daaraan gekoppeld een "intermezzo over (de) persoon (van verzoeker)", waarna een aantal klachten tegen de commissie van beroep worden geuit en een groot aantal vragen tot de gewestelijk directeur worden gericht; dat die uiteenzetting op het eerste zicht weinig vandoen heeft met een uiteenzetting van de door de verwerende partij geschonden bepalingen en van de wijze waarop dat is gebeurd, zoals dat door artikel 2 van het algemeen procedurereglement en op straffe van onontvankelijkheid van het verzoekschrift voorgeschreven is; dat evenwel de verwerende partij in het amalgaam van feiten een aantal grieven heeft ontdekt waartegen zij zich in de memorie van antwoord heeft verdedigd; dat, voortbouwend op die gegevens en vaststellende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen pertinente nieuwe gegevens op dat vlak aanbracht, het bevoegde lid van het auditoraat in zijn verslag drie rechtsmiddelen naar voren heeft geschoven, te weten de onvoldoende formele motivering, de afwezigheid van schuld in zijn hoofd omdat de verwerende partij er niet toe gekomen was te bewijzen dat de hem verweten onproductiviteit niet het gevolg was van een ziekte-toestand en het onregelmatig verloop van de procedure voor de commissie van beroep; dat verzoeker in zijn laatste memorie de samenvatting van de auditeur betwist en formeel twintig rechtsregels opsomt die volgens hem in de onderhavige zaak miskend zijn; dat met die uiteenzetting verzoeker evenwel niets toevoegt aan zijn betoog

uit het verzoekschrift dat door het bevoegde lid van het auditoraat geglobaliseerd is in de drie genoemde middelen;

4.1. Overwegende dat het eerste middel betrekking heeft op de schending van de motiveringsverplichting;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegen inbrengt dat het administratief dossier van de zaak er blijk van geeft dat "alle beslissingen genomen door de onmiddellijke chef van verzoeker, door de Gewestelijke Directeur en door de Bestuurder-Directeur steeds gemotiveerd zijn" bij zoverre dat de wet van 29 juli 1991 niet miskend is;

4.3. Overwegende dat de twee bestreden tuchtstrafbesluiten van 11 april 1996 van de bestuurder-directeur van het personeel van De Post op identieke wijze gemotiveerd zijn; dat zij verwijzen naar de toepasselijke bepalingen van het statuut van het personeel, naar de aan de instrumenterende ambtenaar verleende delegatie en naar het advies van de commissie van beroep; dat zij vervolgens verwijzen naar de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, te weten dat verzoeker "op een onduldbare en onverantwoorde wijze onproductief is geweest voor het bedrijf" enerzijds vanaf 17 november 1995 tot 11 december 1995 (tuchtstrafbesluit van 15 dagen schorsing) en anderzijds vanaf 19 december 1995 tot en met 16 januari (tuchtstrafbesluit van 13 dagen schorsing) en dat zij de opgelegde tuchtstraf in verband brengen met "de ernstige aard der feiten"; dat, in acht genomen de eerder lichte aard van de opgelegde tuchtstraffen, vastgesteld kan worden dat de beide beslissingen voldoen aan de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat het eerste middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik aangetoond heeft dat de onproductiviteit die hem verweten werd niet te wijten was aan een ziekte-toestand omdat meer bepaald zij nagelaten heeft hem naar de arbeidsgeneesheer te zenden die had kunnen uitmaken of hij nog wel kon werken in de omstandigheden waarin de verwerende partij hem geplaatst had;

5.2. Overwegende dat het antwoord van de verwerende partij kan worden samengevat als volgt : de regel is dat een ambtenaar die niet op het werk aanwezig is zich ziek verklaart en een geneeskundig attest inlevert waarin de geneesheer verklaart dat de ambtenaar niet in de mogelijkheid verkeert om te werken; wanneer een ambtenaar op het werk aanwezig is wordt dan ook aangenomen dat hij zijn werk naar behoren kan vervullen en heeft het bestuur de mogelijkheid om de activiteit van de ambtenaar te beoordelen en desgevallend grove tekortkomingen op dat vlak tuchtrechtelijk te sanctioneren; het ARAB legt haar de verplichting op om de nodige maatregelen te nemen opdat de werknemers in gezonde en veilige omstandigheden zouden kunnen werken en zij heeft zich aan die verplichting gehouden; het feit dat verzoeker zich beroept op het bezit van hogere titels belet niet dat hij de opdrachten als technisch opsteller, graad waarin hij benoemd is, moet vervullen en het bestuur kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor frustraties die het gevolg zijn van die tewerkstelling beneden zijn mogelijkheden, van een niet verkregen promotie of van het moeilijk kunnen omgaan met gezag;

5.3. Overwegende dat verzoeker met dit middel het tuchtrechtelijk karakter van de hem verweten tekortkomingen, waarvan hij het bestaan als zodanig niet betwist, in vraag stelt; dat naar zijn oordeel de psychische toestand waarin hij verkeerde van hem een ziek

man had gemaakt zodat hij geen schuld had aan zijn onproductiviteit in de door de gewestelijke directeur ter sprake gebrachte periodes;

Overwegende dat het aan een ambtenaar, die ten aanzien van het bestuur beweert dat hij ziek is, toekomt het bestaan van die ziekte-toestand te bewijzen, ook wanneer die ziekte-toestand alleen maar tot verminderde prestaties aanleiding geeft zonder de ambtenaar volledig van het werk weg te houden; dat verzoeker ten aanzien van de verwerende partij dat bewijs nooit geleverd heeft; dat hij op 3 juni 1996 wel een attest gekregen heeft van neuropsychiater De Bruecker waarin deze verklaart dat hij verzoeker op 13 maart 1996 onderzocht heeft en hem toen werkonbekwaam heeft bevonden, maar dat de verwerende partij, wiens beslissingen dagtekenen van 11 april 1996 en betrekking hebben op feiten uit november-december 1995 en januari 1996, daarmee onmogelijk rekening kon houden;

Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij hem, op grond van artikel 137 van het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming (ARAB), naar de arbeidsgeneesheer had moeten verwijzen om zijn ziekte-toestand te laten vaststellen; dat die bepaling inderdaad voorschrijft dat elke werknemer die klaagt over "ongemakken welke aan de arbeidsvoorwaarden zouden kunnen te wijten zijn" onverwijld door de arbeidsgeneesheer onderzocht moet worden; dat evenwel de vraag rijst of de psychologische gevolgen verbonden met de naar het gevoelen van de werknemer onrechtvaardige behandeling door zijn meerderen of met de vaststelling dat de te vervullen taken niet in verhouding staan tot de capaciteiten van de werknemer te aanzien zijn als ongemakken te wijten aan de arbeidsvoorwaarden;

Overwegende dat het ARAB ertoe strekt de werknemers te beschermen tegen gezondheids- en veiligheidsrisico's die, wegens het gebruik van machines of de tewerkstelling op onveilige of ongezonde plaatsen, verbonden zijn met de aard van de verrichte werkzaamheden en die in elk geval uitsluitend te maken hebben met de materiële omstandigheden waarin de arbeid moet worden verricht; dat daarin dan ook niet begrepen is de psychische druk die niet te wijten is aan de materiële omstandigheden waarin gewerkt moet worden maar die ervaren wordt door een personeelslid dat aanvoert het slachtoffer te zijn van een onjuiste en onrechtvaardige behandeling door zijn meerderen; dat, aangezien verzoekers situatie buiten het toepassingsveld van artikel 137 van het ARAB valt, de verwerende partij niet kan worden verweten dat zij de arbeidsgeneesheer niet bij de zaak betrokken heeft;

Overwegende dat verzoeker niet betwist dat hij in de periode van 17 november 1995 tot 16 januari 1996 niet gepresteerd heeft; dat hij dat gebrek aan presteren ten overstaan van de verwerende partij niet te gepasten tijde gerechtvaardigd heeft; dat de verwerende partij met recht die gebrekkige prestaties als een schuldige tekortkoming aan zijn ambtsverplichting in overweging kon nemen; dat het middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat de commissie van beroep, die over de twee tuchtstraffen opgelegd door de gewestelijk beheerder advies heeft uitgebracht, opgetreden is als rechter en partij, dat zij rechtsmisbruik gepleegd heeft door de wijze waarop zij het door hem aangebrachte bewijsmateriaal buiten haar afweging gehouden heeft, dat haar besluit onregelmatig is omdat niemand er de problematiek van artikel 137 ARAB in de discussie gebracht heeft en dat zij artikel 6 van het Europees Verdrag voor de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)geschonden heeft door gewestelijk directeur G. AMPE niet om een verklaring te verzoeken hoewel de betwisting eigenlijk te herleiden was tot een dispuut tussen hem en die ambtenaar;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij, voor de raadpleging van de commissie van beroep, de statutair voorgeschreven regels heeft gevolgd en dat voorts die statutaire regeling bepaalt dat, wanneer het advies van de commissie van beroep ongunstig is voor de betrokkene, de beslissing van de gewestelijk directeur behouden blijft;

6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie benadrukt dat de commissie van beroep geen acht geslagen heeft op zijn middelen van verweer;

6.4.1. Overwegende dat de commissie van beroep een adviescollege is dat ingesteld wordt door het administratief statuut van het personeel; dat artikel 111 van dat statuut ook zijn samenstelling bepaalt, te weten een magistraat als voorzitter en een aantal ambtenaren van de Post, aangewezen voor de ene helft door de directie en voor de andere helft door de vakbonden van het personeel;

Overwegende dat verzoeker geen gegevens aanvoert die wijzen op enige vooringenomenheid van de leden van de commissie ten aanzien van zijn geval; dat, in het algemeen, de omstandigheid dat de commissie samengesteld is uit ambtenaren van de Post niet betekent dat de commissie partijdig zou zijn samengesteld in de zin dat zij veeleer de belangen van de verwerende partij zou verdedigen ten nadele van de belangen van de ambtenaar; dat, integendeel, het toevertrouwen van het voorzitterschap aan een magistraat en de aanwijzing van de

helpt van de assessoren door de vakbonden van het personeel er borg voor staan dat ook het standpunt van de werknemer in de commissie aan bod komt; dat, in ieder geval, aangezien de commissie van beroep slechts een adviesbevoegdheid heeft en geen beslissingen neemt, niet ingezien wordt op welke wijze het uiteindelijk tuchtstrafbesluit, dat hoe dan ook met een annulatieberoep bij de Raad van State bestreden kan worden, artikel 6.1 van het EVRM zou kunnen schenden;

Overwegende dat de commissie van beroep het dossier van verzoekers zaak ter inzage had; dat verzoeker ook voor de commissie verschenen is en daar de gewenste uitleg heeft kunnen verstrekken; dat in die omstandigheden de commissie zijn rechten van verdediging afdoende geëerbiedigd heeft; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftwintig mei 1900
negenennegentig, door :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.